

MANRESA
Reial Confraria de la SS. Trinitat
1984

PREGÓ DE LA LLUM 1984

pronunciat al Saló del Consistori
de la Casa de la Ciutat, de Manresa,
el dia 12 de febrer de 1984, per

MARTA SERCH I VALLS

Il·lustríssim Sr. Alcalde

Digníssimes autoritats

Senyors membres de la Confraria de la Santíssima Trinitat, de la Junta de la Sèquia i Aigües Potables i de l'Assemblea local de la Creu Roja

Senyores, senyors, amics,

No em creia que comportaria massa dificultat, quan, ja fa uns dies, em comprometia a fer el clàssic pregó que tradicionalment obre les festes de la Llum de cada any.

He de confessar que ha estat difícil exposar unes idees amb l'afany de no caure en cap tòpic o frase feta, i més encara, aportar quelcom nou i original al que han exposat il·lustres antecessors en actes com aquest que avui ens congrega.

Per altra banda, crec que no cal massa solemnitat; penso que les festes no necessiten pròlegs llargs ni pregons extensos, car l'esperit festiu és una cosa tan consubstancial entre els habitants dels pobles, que és quelcom arrelat, que es porta dintre, i fa que els actes programats es succeeixin un darrera l'altre amb l'entusiasme i alegria propis, tot i que la societat d'avui viu les ocasions festives de manera molt diferent a la de temps passats.

Penso també que representa una bona idea el confiar a una entitat l'administració de les festes. A les festes els fa falta il·lusió, fantasia, sortir-se de la rutina diària, i això ho aporten amb generositat aquestes institucions i entitats que es van succeint i rellevant en aquesta tasca. I l'encert està també en que cada entitat pot aportar-hi coses noves, donar un caire diferent a les festes de cada any, com també transmetre a la ciutat el que és l'entitat en sí, imprimir als actes el segell propi de la institució organitzadora.

Edició patrocinada per la

CAIXA D'ESTALVIS DE MANRESA

Tenint en compte aquestes consideracions, també us haig de dir a tots, autoritats, juntes, manresans i amics, que el fet d'estar aquí, ocupant aquest lloc, és per a mi un motiu que m'alegra i m'omple de satisfacció, però us avencó que tinc poca pràctica en discursos i cap en pregons, i per tant confio en que siau benivolents al jutjar el meu pobre parlament.

No sé si us sabré comunicar prou bé les meves idees, però si us puc dir que tot el que porto escrit són qüestions de les que n'estic plenament convençuda i amb les que m'hi sento plenament identificada.

Em cal també manifestar l'encert que crec ha estat el que la Creu Roja sia l'Administradora de les festes de la Llum d'enguany.

Des de fa onze anys sóc fora d'aquesta ciutat, però m'hi sento molt unida per motius familiars i d'amistat. Condicions de la meua vida familiar van portar-me a residir a la veïna regió aragonesa, regió a la que avui estic també lligada per aspectes d'ordre professional, desenvolupant una tasca dintre la Planificació dels Serveis Socials del Govern autònom. És per aquest tipus de treball que em sento vinculada amb la Creu Roja, ja que, com és sabut, aquesta entitat, tot i no deixant les seves actuacions en el camp sanitari, té notable incidència també en l'ample món dels Serveis Socials, dedicant els seus esforços a accions dirigides a la protecció dels Drets Humans. Per tal motiu, en el programa que ha dissenyat, s'hi veu un fons humanístic, amb tot sense perdre l'aire de festa que cal donar a les jornades que avui comencen.

El lema que la Creu Roja ha escollit per emmarcar les festes, "Convivència, reconciliació i pau", trets que sorgeixen dels fets històrics de la Llum i de la Sèquia, no poden ser més adients ni adequats tenint en compte la commemoració, no fa masses dies, concretament el passat mes de desembre, del 35 Aniversari de la Declaració Universal dels Drets de l'Home per l'Assemblea General de les Nacions Unides. Declaració que no és res més que una simple resolució, sen-

se categoria d'acord, que per tant gaudeix únicament de força moral, però que ha exercit una gran influència en la vida internacional i ha donat lloc al Pacte internacional de Drets econòmics, socials i culturals, en vigor des de l'any 1976 i al Pacte Internacional relatiu a Drets civils i polítics vigent des del mateix any.

I en aquesta influència decisiva en legislacions internes de varis Estats també s'hi compta el cas d'Espanya, ja que la Constitució vigent disposa "... que cal interpretar els Drets i Llibertats reconeguts en la Constitució, de conformitat amb la Declaració Universal dels Drets Humans i els tractats i acords internacionals sobre les mateixes matèries ratificats per Espanya".

Per altra part, l'Estat espanyol, com a país signant del Conveni europeu per la protecció dels Drets Humans, ens dona accés a tots els ciutadans, al Tribunal dels Drets de l'home d'Estrasburg.

D'aquesta manera, tant a nivell intern com extern, disposem d'una legislació de defensa dels Drets Humans, fet del que en tota la nostra història no havíem gaudit a un nivell tan alt.

La renovació empresa en els últims anys per la Creu Roja, d'acord amb l'evolució de la societat i amb la conflictivitat generada, dedicant forces i recursos a la promoció de Serveis Socials, motiva els membres d'aquesta organització a tenir una especial disposició i sensibilitat per a actuar enfrontant-se a les situacions de marginació, i ho fan amb una dedicació específica, sobretot perquè una de les seves característiques és la de la voluntarietat, aspecte molt unit avui dia al treball social. Cal reconèixer que la Creu Roja és una de les institucions que des de temps s'ha preocupat de la seva eficiència, seleccionant, preparant i enquadrant adequadament el seu Cos de voluntaris.

El paper dels voluntaris i de les organitzacions voluntàries, a vegades sotmès a discussió, es troba avui en plena revitalització, aflorant noves entitats i associacions d'ajuda mútua, i queda patent que tenen un paper a realitzar com a peoners de nous serveis i com a defensors de Drets, sovint no prou atesos per les administracions públi-

ques, degut segurament a la menor sensibilitat dels aparells burocràtics.

Avui dia, establertes les llibertats democràtiques, vivim moments històrics emmarcats en les noves administracions, decidides pels ciutadans, però també ens afecta la greu crisi internacional, les tensions socials i la desaparició dels valors que veiem configurant l'evolució de la civilització occidental. Valors que actualment són substituïts per altres a fi de donar respostes més adients a la població mundial que viu sota un signe de tensions, atemptats a les llibertats i amb un incert futur per tanta manca de solidaritat.

Les èpoques de crisi econòmica donen sempre com a resultat actuacions polítiques que retallen les despeses públiques, i és precisament en el sector dels Serveis Socials on es posa més de manifest aquesta austeritat que es vol fer, just el contrari del que hauria d'ésser, car, en els moments crítics, les societats estan més necessitades de fortes inversions econòmiques, a fi de refer l'equilibri social, redistribuint els béns amb la finalitat de pal·liar les conseqüències que la mateixa crisi provoca en els homes i les famílies, per tal d'evitar situacions insolidàries que redueixen els pressupostos socials.

I aquí hi tenen molt a fer, molt a dir, molt a exigir, aquestes organitzacions que dediquen els seus esforços a que tots els homes gaudeixin del mínim de condicions necessàries per una vida digna i saludable.

Fixem-nos bé que les lleis i les institucions, en la història, van, generalment, per darrera dels esdeveniments i, fins i tot, distanciat en el temps. És precís apropar al màxim una estudiada política social a les necessitats, i donar respostes institucionals encertades, coordinades i capaces d'oferir solucions. Aquí s'hi fa necessària una gran comunicació, una gran participació i un esforç animós de tots – entitats, associacions i administració – vers una acció de solució, prevenció i promoció.

I d'aquesta manera, si arribem a fer aquest treball conjunt, què s'aconseguirà?

Es ben cert que no serà un esforç en va, s'estarà en el camí d'una política de Benestar Social, una política capaç d'integrar tota mena d'esforços, i que, a més de tasques de solució i prevenció, oferirà un intent d'arribar a una acció social amb criteris de benestar general.

Amics que us ocupeu, voluntàriament o no, dels Serveis Socials, no actueu descoordinadament! Lluitau perquè es generi solidaritat ciutadana i compromís social! I procureu aprofundir més encara, convertiu la política social en una veritable política social de Benestar, de Benestar en majúscula; deslligueu-la tant com es pugui, de conceptes economicistes, perquè aquests no tenen en compte criteris de qualitat de vida, és a dir, no van dirigits a l'elevació dels valors humans.

Procurem, tots plegats, substituir els valors individuals per d'altres que tinguin present la cooperació i la solidaritat, anem tots cap una acció general de canvi profund!, a una construcció progressiva d'una societat més justa, igualitària i humana!

Tot i el suara expressat, donat que amb aquest acte iniciem unes festes, no puc deixar de fer referència, encara que breu, al que, amb més o menys profunditat, coneixeu de la història – història o tradició? – de la “Misteriosa Llum” i de la Sèquia.

En Joaquim Sarret i Arbós, recercant dades sobre aquestes qüestions, va aportar, en un treball publicat, un resum sobre la Sèquia, el seu inici, les vicissituds sofertes pel poble manresà i la culminació de les obres, junt amb una exhaustiva relació d'arguments sobre la “Misteriosa Llum”, que permeten emetre una opinió sobre els fets esmentats.

El que sí queda ben clar, és que les dades assenyalades possibiliten agermanar molt bé la història i la tradició, i dona una visió que hom pot, sinó entendre, imaginar sobre el que podia haver estat la “Misteriosa Llum”.

Sense voler destruir la tradició i donant a la història la força i la raó que els documents li aporten, tot plegat és testimoni del prestigi

que donaren a la ciutat aquells manresans que van viure i sofrir amb l'afany de fer pròspera la ciutat i comarca, que van emprendre una obra tan rellevant com era la conducció de les aigües per a donar solució a la misèria que imperava degut a la manca de plujes.

Malgrat l'entredit a la ciutat i l'excomunicació imposada, la fortalesa se'ns mostra clarament com a valor que posseïen, a més, d'un esperit coratjós que no va defallir fins l'esdeveniment de la llum del perdó i la concòrdia, amb la qual van poder continuar el canal de la Sèquia.

Junt amb les qualitats esmentades i moltes més que podríem glossar, és ben cert que "Convivència, reconciliació i pau" es donaren entre els manresans avantpassats nostres, que amb dificultats i proves que només una gran fermesa i coratge d'esperit podien dur endavant fins a culminar amb el perdó de l'autoritat eclesiàstica i l'arribada de la preuada aigua a Manresa, que l'havia de fer fèrtil, gran i rica.

Història i tradició; no volem descobrir avui aquí on acaba una i comença l'altra; la qüestió és que aquest esforç i tenacitat per a assolir un benestar i la reconciliació que se'n desprèn, ho prenem com un reconeixement que és imprescindible per a arribar a la pau i la concòrdia.

Si les reflexions sobre els punts comentats ajuden a estimular-nos cap una lluita anònima i silenciosa, fruit del treball de cada dia, per la pau que necessita la societat, es ben segur que contribuirem a fer una ciutat digna de la seva història.

I al commemorar festivament la "Misteriosa Llum", fem-ho sense oblidar el que representa. Els nostres dies, les festes populars i tradicionals han sofert variacions en la celebració de les mateixes. Per exigència dels temps i canvi de costums han anat modificant el seu caràcter. L'actual valoració del lleure fa que sovint no sigui tot el poble el protagonista, sinó que en moltes ocasions s'ha convertit en espectador d'activitats que porten a terme altres subjectes, factor aquest, que l'ha conduït a perdre gran part del seu protagonisme, i és per això que voldria animar-vos a la participació. Penseu que els ner-

vis i les tensions els correspon tenir, de quan en quan, un repòs, un descans, i no podem trobar millor ocasió, ni més completa, que les festes de la ciutat, dies d'alegria, de records i d'unió per a tots.

Acabo ja. I amb aquesta cloenda, un fervent desig: que les festes de la Llum d'enguany siguin una festa col·lectiva, una festa per a tothom, prenent de la tradició els valors amb que cal dotar-les. Que l'alegria no sigui oficial, sinó sincera. Que ningú s'aïlli, que en les festes hi cap tothom. Que el missatge que se'ls ha conferit no s'acabi amb la fi dels actes. Que la participació de tots sigui una de les formes de concebre la convivència i que, al retorn al treball diari, seguim amb la lluita de fer que cadascú es senti ciutadà, i que sigui com una anticipació de que, si ens ho proposem, pot ser una Manresa més oberta, pròspera, solidària.

I amb un "Visca les festes de la Llum 1984", i amb un "Visca una Manresa de benestar i progrés"

A TOTS, ALEGRES FESTES !!